

[Korsgaard.]

imod den Mand, man maatte have Lov til at antage talte paa det paagældende Omraade paa Ministeriets Vegne. Gaar vi da hen til 1932 før Valget, ved vi jo alle, at den nuværende Statsminister, Stauning, dengang udtalte, at dette ved en politisk Akt at nedskrive Landets Mønt, det var politisk Bedrag. Nu kan man vel, og vil man vel sige, at selv om saa var, at det var et politisk Bedrag, saa har senere Valg vist, at Flertallet af den danske Befolkning efter Omstændighederne har sagt god for dette Bedrag. Jeg maa imidlertid mene, at en Argumentation af den Art hviler paa et Fejlsyn. Flertallet har givet politisk Tilslutning til det, der skete, men et Flertal kan ikke bestemme over et Lands økonomiske Liv. Det maa blive de Kræfter, som nu engang i Kraft af saa meget har Indflydelse paa det økonomiske Liv, som i høj Grad bliver bestemmende over det. Det er da for mig kun saare naturligt, at en meget stor Del, maaske næsten hele den danske Befolkning, ikke har glemt, at en dansk Statsminister kunde staa op og sige lige før et Valg: dette eller hint er politisk Bedrag, og saa alligevel gøre det, lige efter at Valget var overstaaet, altsaa uden at have æsket Vælgernes Dom derom. Og hvad saa med den stærke Mand i den Situation? Maatte man ikke tro, at efter Hr. Bramsnæs's Udtalelser tidligere var der her en Handling, som han i hvert Fald ikke kunde gaa med til? Men hvad skete der? Ja, der skete ikke andet end, at Hr. Bramsnæs ganske roligt accepterede den politiske Nedskæring af Kronen med ca. 15 pCt., som fandt Sted ved de noksom bekendte Forhandlinger i Januar Maaed 1933. Jeg maa have Lov til at sige, at det er mig uforstaaeligt, at en Mand, der kan handle saaledes paa Trods af det, som han har givet Udtryk for, vedblivende i den danske Befolkning kan opstilles som en Mand af Styrke. Tværtimod maa jeg hævde, at han har ved ganske roligt at bevare sin Stilling paa Trods af Regeringens Handlinger, som gik stik imod hans Udtalelser, vist, at han i Virkeligheden er en svag Mand. Med denne Situation i Erindring, hvor man altsaa har handlet stik imod sine Udtalelser, er det da underligt, at der i store Dele af den danske Befolkning er en dyb Mistillid til, hvad Regeringen i Virkeligheden vil, og en dyb Mistillid til, at Landets Økonomi overhovedet kan have nogenlunde gode Kaar under denne Regering?

Men det er ikke nok med det, at man tidligere har handlet mod fremragende Socialdemokraters Udtalelser. Hele den

Politik, som man fører, gaar jo ud paa, at man, som jeg ved mangfoldige Lejligheder har sagt, vel sparer paa Skillingen, men hvor det drejer sig om Millioner, øser dem ud i Spandervis. Vi behøver jo ikke at tænke os meget om for at kunne hitte ud af, hvor der ligger en halv Snes Millioner, og hvor der ligger 15 Millioner og saa fremdeles, som kunde være sparet. Er det underligt, at ogsaa dette maa opfordre dem, der har Sans for Økonomi, til at have den dybeste Mistillid til Regeringens Førerskab paa det økonomiske Omraade?

Her tænker jeg paa Ting, som det er Offentligheden bekendt, at Regeringen vil, men saa er der Ting, om hvilke man ikke ved, hvad den vil. Naar nu den højtærede Finansminister ved Behandlingen her forleden erklærede, at Kuponskat af Obligationer vilde man ikke, ja, saa forekommer det mig, at en saadan Erklæring i Virkeligheden er ganske ligegyldig. Det, som det kommer an paa, er, at man gennem sin Politik, ikke gennem sine Udtalelser her og der, men gennem sin Politik viser den Linie, man vil følge, og skaber den Tillid til Landets hele Økonomi, som efter Omstændighederne, for store Kredse i hvert Fald af Befolkningen, maa anses for ønskelig.

Men den højtærede Minister sagde altsaa, at Kuponskat vilde man ikke, og saa blev vist ogsaa Følgen, at Obligationerne gik 1 pCt. i Vejret i Fredags eller Lørdags, dog kun for at gaa et tilsvarende, eller i hvert Fald nogenlunde tilsvarende Antal Points tilbage i Gaar. Naturligvis ud fra den Selvfølgelighed, at det er ikke Erklæringer af den Art, som bestemmer, hvorledes man ser paa vort Pengemarked, men Troen paa, at det, Regeringen vil økonomisk set, er en holdbar Politik.

Som sagt, om visse Millioners Udgivelse ved man Besked, men hvor langt vil Regeringen i øvrigt gaa? Og her kommer der for mig et Punkt, som jeg allerede havde Lejlighed til at nævne i Fredags, nemlig Spørgsmaalet Tjenestemændene. Hvad vil Regeringen? Det er ikke et Spørgsmaal om 12 Mill. Kr. mere eller mindre, det er et Spørgsmaal, der rækker langt derudover, det er i Virkeligheden et Spørgsmaal om, hvorvidt man vil ny Inflation, eller om man ikke vil. Staaende over for overmaade vigtige Valg, som Kommunevalgene jo maa anses for at være, er det højst aparte, at den højtærede Regering ikke giver klar Besked paa dette Omraade.

Jeg maa derfor hævde, at naar der er